

Пазна два пъти въ седмицата вѣска:

Срѣда и Събота.

Цѣне:

За година . . . 5 ср. рубли гови.
За шестъ месеци 3 ср. рубли

Сичко, което се отнася до вѣстника, падишева се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчунъ.

Неплатени писма не се приематъ.

Ржкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при пръвъ пжтъ 20 стот.

За . . . . . вторий пжтъ 10 . .

Г не Редакторе на в. „Славянинъ“!

Въ брой 63 на уважаемий ви вѣстникъ като говорите по медицинската частъ казвате: „жалъ ни е че при сто доктори българи, този въпросъ е останалъ да ся повдига отъ единъ простъ смъртенъ като насъ; длъжностъ обаче на всекиго отъ насъ е, да пази както народната парница, така и народната гордостъ.“

Азъ г-не редакторе колкото си напомнямъ, още отъ 1879 и до тая година, ся е доста писало и говорило по тая частъ и нема освѣнъ да разгледаме вѣстникитѣ „Български гласъ“, „Марица“, „Свободна България“, „Независимостъ“, „Витоша“ и пр. отъ 1879, 1880, 1881 и 82 година и ще ся увѣриме, и колко още дописки които са остали, подъ разгътитѣ на редакторитѣ, не обнародвани по разни причини.

За това не трѣба да се обвиняватъ само докторитѣ, понеже нѣкои отъ тѣхъ са си направили длъжността и че тѣ не са самитѣ и главнитѣ причини на това състояние на медицинската частъ въ България.

Най-главната причина и источника на злото, е основата която положи, още отъ началото, г-нъ докторъ Моловъ, на това учреждение, като не иска да слуша ни единъ докторъ отъ толковато, които бѣха въ Търново, въ врѣмето на първото народно събрание, нѣ направи уставъ по своему, като се показа, още отъ тогава самовластенъ и не защити интереситѣ освѣнъ на своитѣ приятели и привърженици, отъ които чакаше бждца подпорка на властта си. Всеки знае, туй не е скрито, и вѣстникитѣ писаха. Той бѣше ся самъ, вѣроятно, назначилъ въ първия уставъ шевъ по санитарната частъ въ България, понеже само негова милостъ билъ докторъ българинъ отъ Московския университетъ, а за другитѣ доктори, лѣкари, врачове и параврачове не направи никаква разлика по академическитѣ имъ стѣпени и пр. както се прави въ Россия и на всѣкадѣ, гдѣто има рѣдъ и оправа. И това го направи, вѣроятно умилнено, да покровителствува недовършитѣ доктори, които непременно щѣха да му бждатъ подпорка както и видѣхме, отъ послѣ, че са воспользоваха съ по 2 и 3 високи и тѣлести служби, като ги и разгалади да се подписватъ и до сега, бѣзсрамно, доктори, като че са намиратъ мѣжду дивъ народъ, който не знае кой има право да се наименоува докторъ било по правото, било по медицината. Да попитаме тия г-нъ Молови приятели: могатъ ли въ Россия, гдѣто са учили, да се подписватъ доктори?

Както казахме по горѣ той употреби всички срдѣства, направи всичко за да си усигори приятелитѣ които трѣбваше да му бждатъ подпорка и вишегласие. Нема да се простирамъ много, връхъ това, понеже доста се писа, говори и видѣ на дѣло. Всички доктори ви-

дѣха и виждатъ какъ са отивали и отиватъ, у насъ, санитарнитѣ работи. Не само докторитѣ, нѣ даже и народа, чрѣзъ своитѣ си прѣдставители каза въ камерата; „Върховния медицински съвѣтъ не отговаря на назначението си“.

Ако въ друга държава народното прѣдставителство бѣше отправило такъвъ единъ вердиктъ на едно такова учреждение, то такива господиновци отколѣ бѣха си обрали крушитѣ, нѣ вижда са че у насъ има много дебелоочи хора!

Колкото пжти са е писало за медицинскитѣ бъркотни въ княжеството, почти никога не са се защитявали личности, нѣ всекога се е говорило за принципъ, за легално нарѣждане на това учреждение, както е по цѣлъ образование свѣтъ, а не както е, меже бити, въ Абисиния. Нѣ кой слуша вѣстници, кой дава внимание на публично мнѣние!?

Нашитѣ дипломати се занимаватъ съ по голѣми работи, отъ колкото съ такива прости работи, каквото е здравитето на населението, а нѣкъ скромнитѣ врачове си плетатъ конницитѣ, както вѣлкътъ, въ мъглѣното врѣме си лови ягнетата.

Понеже не сме изучили, още добръ, закона за прѣсата, затова нема да влизаме въ критики, ще извлѣчемъ само нѣколко рѣда, отъ писаното до сега, въ разни вѣстници, за да читатъ и узнаятъ и ония, които не са чули и разбрали, какво се е вършило и слѣдва още да се върши въ прекрасна България отъ вѣлики патриоти, които за благото на мати България са изпълнявали по 2 и по 3 служби.

За доказателство, че не са е писало пристрастно за г-на д-ра Молова, сто нѣколко рѣда, извлѣчени отъ разни вѣстници: „Както и да е, нема съмнѣние че дѣятелний прѣдѣдатель г. Моловъ въ тая си инепенция изъ България, е забѣлѣжилъ и събралъ доста материялъ, който може да заслужи на медицинския съвѣтъ за подобрене на санитарното състояние въ България, което до сега е било много занемарено... На друго мѣсто пъкъ, ето что сръщаме, въ „Български гласъ“ отъ 20 Февруарий 1872 г.: „отъ това излиза, че общото мнѣние на докторитѣ е, че и г-нъ генералъ Гримъ нема да направи нищо, ако отива по теоритѣ и практиката на г-нъ Молова и ако не почне нарѣждането на санитарната частъ въ България отъ основата: т. е. отъ самия персоналъ като гуди всеки единъ на мѣстото си спорѣдъ академическитѣ му акти.“ . . .

„Повѣчето доктори додоха до заключение, че единъ чловѣкъ самъ, билъ г-нъ д-ръ Моловъ или г-нъ Генералъ Гримъ, не ще сполучи да тури на единъ добръ, легаленъ и справедливъ пжтъ медицинскитѣ работи въ България.“

„Самото легално и справедливо срдѣство би било единъ съборъ отъ доктори (а не врачове и фелдшери привържени-

ци на г-на Молова), нѣ доктори съ дипломи и избрани отъ самитѣ истепски доктори. Ако това е невъзможно, тогава неостава друго срдѣство, освѣнъ самъ Държавний Съвѣтъ като компетентенъ и безпристрастенъ да се произнесе върху тоя доста важенъ, за страната ни и за медицинския персоналъ, въпросъ“.

Ето че прѣдвижданията на дописника, се збжднаха. Какви реформи виждаме?! Старата Молова система се слѣдва: за старии врачове все ония безъ титлата доктори се назначаватъ, а за тѣхни помощници (ординатори) настоящи доктори се полагатъ. Въ войската тоже се даватъ чинове майорски на хора които не са биле, както се изразяватъ и вий, нито солдати, както стана за чудо, съ г-нъ д-ра Христовъ, когато въ България има толкова военни доктори, които въ други държави са занимавали доста важни военни служби и едни са постъпали въ българската войска още отъ началото на формиранieto ѝ и които са биле доктори на баталioni и полкове и са стоели въ военно врѣме, въ шанцове подъ крушуми и обузи. Трѣбваше и г-нъ Христовъ да направи първо това и тогава да тури съ гордостъ, които толкова му се ревнятъ, лѣкавитѣ еполетя, а не да се испрѣчи и вземе правото на толкова военни доктори, които много са гризали сухаря заедно съ солдатитѣ.

Нѣ кой е кривъ?! Нашитѣ министри, нашия Държавенъ съвѣтъ, не знаятъ ли и не виждатъ ли тия работи?! Тѣй ли ставатъ такива работи въ образованитѣ държави, на които въ пжтя сме тръгнале! Тѣй ли се спечелва доброто общо мнѣние, любовта, почетега и уважението отъ страната на единъ народъ, който е естественния и легалния сждия на общественитѣ си работи и интереси?!

България, 20 Февруарий 1883 г.

Единъ Докторъ.

ИСТОРИЯТА НА ФРАНЦУЗСКИЙ ПЕЧАТЪ.

(Отъ Едуарда Лабуле).

(Продължение).

Когато сваляха императора, сената се стрѣсна и захвана тутакси да заявява пакъ принципитѣ отъ 1789, като обвиняваше Наполеона въ това, че той потыкалъ свободата на печата. Почтенитѣ сенатори бѣха забравили своя четиридесетъ годишенъ сънъ, и народа, смаиъ отъ магесическитѣ думи: „принципитѣ отъ 1789“ отново повѣрва на свободата. Французската конституция носи на себе си печата на това общо безумие. Въ 8 статья е казано че французитѣ иматъ право да обнародватъ и печататъ своитѣ мисли, като се съобразяватъ съ законитѣ, които сж длъжни да преслѣдватъ злоупотребаението на тая свобода. Първий законъ, прѣдставенъ отъ Реставрацията, законъ отъ 21 Октомврий 1814, подчинява брениуритѣ на цензура, вѣстникитѣ на кралевско дозволение, а печатаритѣ на вземане патентъ.

Въ 1815 императора искрено подари свободата на печата; той дѣйствително бѣше начялъ да върва въ свободата, въ тая минута, когато Франция вече престана да върва въ него. Законитѣ отъ 1819, съставени отъ нелицѣтими хора, които революцията не може да излѣкува отъ тѣхната безумна страсть къмъ принципитѣ отъ 1789, законитѣ отъ 1719, казвамъ, унищожиха всекакви предварителни мѣрки, освѣнъ, залога предаването на сждъ съ съдебни засѣдатели преслѣденията и простѣжикитѣ по дѣлата на печата, и най-сетѣ, прѣдоставянието на обвиняемия лична свобода безъ порѣчителство.

Такива волности не можах да се продължаватъ много време. Беррийский ерцогъ бѣше убитъ, и единъ отъ крапорѣчивитѣ гласове, каквито се намиратъ всекога въ подобни случаи, тутакси прогласи: „саблята, която събори

Аврелий и Генрих Великий! тѣзи вѣра е ималъ и Юанъ Грозный, въ неговата душа тя е била губителна подигравка надъ Божеството и чловѣчеството. Уважавай и почитай закона, като научишь съ примѣра си и другитѣ да го уважаваатъ: Законъ, прѣзираемъ и прѣнебрегаемъ отъ царя, не може да бѣде пазимъ отъ народа. Обичай и распространявай просвѣщението то е най свидната подпорка на благонамѣрената властъ; народъ безъ просвѣщение е народъ безъ достоинство; тѣмъ имъ се струва, че да се управлява е лесно само на тогава, койго иска да владѣе само за една властъ, — но, отъ слѣпите раби е по лесно да станатъ свирѣпи мятелници, нежели отъ пресвѣщени подданици, които умѣятъ да цѣвятъ доброто на реда и законитѣ, уважавай общественото мнѣние: то често бива просвѣтителъ на Царя; то е най вѣрния неговъ помощникъ, защото е най строгия и безпристрастия съдия на испъзнателитѣ на неговата воля: мислитѣ можатъ да бѣждатъ мятелници, когато правителството е притѣснително или безпечно; общественото мнѣние е винаги на страната на правосъдния царъ. Люби свободата, т. е. правосъдието, защото въ него се съдържа и милосердието на царетѣ и свободата на народитѣ; свободата и реда сж братъ и сестра; Любовта на царя къмъ свободата уячжава любовта къмъ подчиненне въ подданицитѣ. Владѣй не съ силата, нѣ съ порядъка: истинското могущество и сила на царетѣ не се състои въ числото на тѣхнитѣ войници, а въ благоденствието на народитѣ имъ. Бѣди у вѣрени въ думитѣ: безъ довѣрие, нѣма уважение; не уважаемия е безсиденъ. Прибрай около себѣ си, само достойнитѣ да бѣждатъ твои помощници: слѣпто самолюбие на царя, което отблъсва на далечъ отъ него прѣвсходнитѣ, въ всѣко отношение хора, прѣдава го въ жертва на користолюбивитѣ раби, на губителитѣ на честта му и на народното добро. Почитай народа си: тогава той ще стане достоенъ за уважение. Обичай народа си: безъ любовта на царя къмъ народа, нѣма и любовта на народа къмъ царя. Не се довѣрвай въ никому и не се вдавай да те лъжатъ хората и всичко земно, но имай винаги въ ума си идеала на прѣкрасното — вѣрвай въ добродѣтеля! тѣзи вѣра е вѣра въ Бога! Тя ще защити твоята душа отъ прѣзрѣнието къмъ чловѣчеството, което е толкова пагубно въ лицето на правителя на хората. Наконецъ, въ заключение на думитѣ на Юанна Мюллера, съ които той завършва своята „Всемирна история“: — умѣреността е порядъкъ; а смисъла имъ не излучай изъ прѣдъ очитѣ на своята цѣль, върви на прѣдъ полегка, но постоенно; работи изъ легко, но за далѣко; поправай, не разваляй; не прѣдварай вѣка си и не оставай на задъ отъ него; не бивай неговъ рабъ но се съгласявай съ него свободно; ще владѣишь съ него, ако не прѣзрѣишь свѣта му; ще бѣдешъ негова жертва или ще окръжишь себе си съ жертви, ако поискашь да го прѣслишь.

Такива сж главнитѣ правила, които наследява на прѣстола е длъженъ да извлече, съ вѣрне, изъ историята за себѣ си: свободното имъ излагане прѣдъ господаря е въ сжщото време и моя исповѣдь.

Да бѣдешъ робъ е нещастие, произходяще изъ обстоятелствата; да обичашъ робството е низостъ; да бѣдешъ неспособенъ за свобода е испорченостъ (разваленщина) произведена отъ робството.

Ентузиазма (въсхищението) е благодѣтеленъ само тогава, когато той е пламенна любовъ къмъ идеалното обществено добро, съединена съ твърдостта на положителнитѣ правила на нравствеността, които сж признати отъ вѣковетѣ за непрѣложени; или по просто да рѣкж — само тогава, когато той е утвърденъ на вѣчното основание на Християнството.

Произшествията кипятъ, тичатъ, увиратъ се, блѣскаатъ се и се тласкатъ прѣдъ нашитѣ очи, съ такава бързина и въ такава бъркотия, цето никому не остава време нито за наблюдението имъ. Свѣта е станалъ като желѣзенъ пѣтъ, по който се влѣкатъ, съ стремителна бързина, паровозитѣ на събитията въ всичкитѣ посоки; тѣ се мѣркатъ прѣдъ очитѣ ни като признаци, когато се срѣщаме съ тѣхъ и, отъ тѣзи-то срѣщи става по нѣкога страшно сборичване. Кой може да помисли, тукъ за спокойното наблюдение? Кому влиза въ рабо-

та оцѣнката? кой може да каже, въ такъвъ случай, сжщата истина?

Освѣнъ да се вѣрва произволно, инѣкъ не може, т. е. да се вѣрва по доброволното приемане, а не по убѣждение. Но, не вѣркой, цто желас да вѣрва, вѣрва. Вѣрата е височайшия актъ на чловѣческата свобода, тя е, въ сжщото време и висния даръ на Божията благодать. Ний приемаме Божественното откровение, като му покоряваме разсѣдъка; напната вѣра е слѣдствие на това доброволно покорение на разсѣдъка; тя е и любовъ къмъ тогава, който ни дава откровението. Нещастieto не е ужасно за двамата души; тѣ можатъ да имжатъ една обща непоколебима твърдостъ, която вѣркой единъ отъ тѣхъ не може да има самъ.

Не се сърди на себѣ си, или ако искаиш да се гнѣвиши, то гнѣви се, но за маако (късо), да не би тѣзи срѣдни да ти отнематъ бодростта на душата. Не сжди за себѣ си по мрачнитѣ, или което е пооще по лошо, по студентитѣ минути на душевнитѣ си мечти. Това сж есенни дни, които скоро прѣминуватъ!

Сѣмѣйния животъ, разбираемъ въ пълния му смисълъ, е това училище, въ което можешъ да се научишь на живота най добръ, но не съ безгрижни радости и съ поетически мечти, а повече съ безпокойства, страхове и съ кавги съ самаго себѣ си, които водятъ отъ раздраженieto на душата къмъ търпѣнието, отъ търпѣнието къмъ вѣрата, а отъ нея къмъ сърдечната тишина и, всичко това, най послѣ, се слива въ едно нѣщо въ безмятежна любовъ, а нейното име е Богъ-Спасителъ.

Ний всинца сме тѣи създадени, цето не можемъ да не чувствуваме това, което отъ само себѣ си влѣзва въ нашето сърдце; но ний можемъ да се не съгласяваме съ него винаги. Въ такъвъ случай всѣко едно лошо и недоброчувство, ни се показва като людско и чуждо намъ, бива само като едно испитание, на душата, полезно ней, колкото и гимнастиката на тѣлото. — Да си не помислишь че азъ съмъ взѣмалъ ролята на твоя наставникъ . . . .

Въ околността на Триръ, въ църквата на с. Оберъ Еммели на Саара, била открита една забѣлжителна латинска надписъ, написана върхъ стара една каменна плоча. Съдържанието ѳ било слѣдующето: „Кога Св. Марко донесе пасхалното агне, Св. Антоний цте праздува Троица, а Св. Юаннъ — деня на тѣлото Господио—свѣта цте се прѣпѣли съ плачь и писекъ и ридания голѣми.“ Споредъ численieto на календаритѣ тѣзи събития цте се паднатъ на 1886 год.; тѣи-като въ тѣзи год. Великъ день съвпада съ деня на св. Марка, Троица—въ дена на св. Антония, а празникъ на Тѣлото-Господио — въ Ивановъ день. Въ прѣдсказанията на великия астрологъ-Пострадамуса, 1886 год. е тоже нарѣчена „най-нещастна“ год. на сегашното столѣтие, макаръ и да не е казано, въ какво именно цте се състоятъ бѣдствията. Нека сме готови!

Превелъ: Визиревъ.

ДОПИСКИ.

Добричь, 26 Февруарий 1883 год.

На всичко има край, ако и мнози-

на да вѣрватъ противното. Много ишти чловѣцитѣ упоени отъ сполуката въ своитѣ дѣла, били тѣ добри или лоши, забравятъ тая истина: на сичко има край и вѣрвамъ че добрата имъ сждба, всякога цте имъ се усмихва, безъ да обѣрнатъ внимание, че обстоятелствата се изменяватъ.

Мѣжду тѣзи Божии създания е и нашия околийскый Началникъ К. Павловъ. Покровителствуванъ отъ една невидима сила, той е билъ възвисяванъ на служба, която, вѣрвамъ, не е даже мечтаелъ прѣдъ терезинитѣ на тютонджийския дюкянъ на Яшияра въ Русчукъ. Не повикванъ прѣдъ сжда да отговори по нѣколко завѣдени противъ него прѣсеси, понеже тая невидима сила е замайвала прокуроритѣ съ тѣзи двѣ лакомически думи: „Не прави скандалъ,“ направиха нашия Павлова както на поета Вазова Митрофана, способенъ и достоенъ чловѣкъ и забрави себе си до толкова, цто да не се минатъ нѣколко дена безъ да бѣде герой на нѣкой скандалъ и произволъ. Намерението ми днесъ не е да описвамъ всичкитѣ негови скандали, цте доде и това време може би, ако и отчасти да са е писало и говорило за това;—но да изкажя единъ фактъ еще прѣсенъ и защото виждамъ, че виспата властъ уморена вече отъ оплакванията на мнозина противъ тѣзи личностъ, решила да земе строги мѣрки за прекратяване на злото.

Благодарение на Г-на Джеборова, Варн. Окржженъ Управителъ и безпристрастието на тукашии Финансовий Подсекретаръ Н. Щеревъ, патоваренъ да изследва послѣдния произволъ на този замечателенъ Началникъ, за когото цте говоря, цте са даде край на башибозуклука въ Добричь.

Ето въ кжео: единъ добъръ день Господжа Павлова отива въ баня, но по причина на многото жени въ нея, не и се отдало приличната почетъ изискаема отъ тая Господжа и не била омита и очесана прѣди другитѣ жени. Съ една дума Г-жа Началницата не останама благодарна (!) Докачена отъ това, оплакала се на мъжа си. На другия день цѣлата Полиция е на кракъ: притежателя на банята е повиканъ и изруганъ, заповѣдва му се да изгони слугитѣ си отъ банята; друго яче цте му се затвори банята. Този отказва, по бива за нѣколко часа арестованъ. Незадоволенъ съ това, Павловъ праца да му представятъ слугитѣ отъ банята, които имали смелостта да не отдадатъ приличната почетъ на Г-жа Началницата. Тѣзи отказватъ да додатъ като си узнали, разбира се, учеста която ги чака. Павловъ затваря въ тъмница, за нѣколко часа мъжа на една отъ тѣзи служанки, който ималъ смѣлостта да каже, че той е неизвестенъ за поведението на жена си къмъ Господжата му.

Докачени отъ тая произволна постъпка на Павлова притежателя на банята и първитѣ турци изъ града оплакватъ се Г-лу Варн. Окр. Управителю Джебарову, който, както казахъ по горѣ, взе въ внимание тѣхното заевление.

Утѣшително е, че отъ нѣколко време, Министерствата както на правосъдието тѣи и на Вѣтрѣпнитѣ дѣла взематъ въ внимание оплакванията на чесни лица и на насѣлението; но тѣзи добра воля се изопачава чрезъ лицата патоварени да излѣдватъ тѣзи оплаквания, чрезъ кривитѣ си доношения. Вижда се, Г-нъ Джебаровъ е узналъ това

и ето защо е натоварен едно безпристрасно лице да изследва Павловия произвола, без да обърне внимание на заплашванията и махинациите му за да излезе и този път от капана.

Мнозина вѣрватъ, че и това ще остане мендеръ алтѣжда; но азъ въ пълно съмъ увѣренъ че Г-нъ Жебаровъ нѣма да поглѣдни хладнокрѣвно на това, като гледамъ безпристрасний начинъ който е употребилъ да узнае истената и само самата истена. Това му прави честь.

Стойчевъ.

Ески Джумая 20 Февруарий 1883 год.

Гле Редакторе!

Въ тѣзи дни не са е чувало какъ отиватъ общитѣ ни работи, за това решихъ да Ви напиша нѣколко рѣда.

Училищата ни са посещаватъ рѣдовно отъ множество ученици и ученички, сички училищни стаи са пълни, което не е бивало това до сега. Тукъ народа вече е разбралъ гдѣто са очаква много нѣщо отъ училищата, затова, сѣкой глѣда дѣтето му да ходи въ училището, нѣ само това е лошото че както на много мѣста изъ България рѣдовно не са плаща на народнитѣ учители, тѣзи година тѣи сѣщо е и въ нашия градъ. — Миналата недѣля читалището „Напрѣдъкъ“ представи трагедията „Стоянъ Войвода“ и комедията „Килия“ за въ полза на училището. Получений приходъ (около 150 лева) са прѣдаде за училищното Настоятелство за да го употребѣи за училищни пособия. Слухъ ся разнеси изъ града че членовѣтѣ на читалището, които за миналата година не си заплащали спомоществованието щели да си заплатятъ, дано този слухъ да е вѣренъ, че и за тѣзи година да захванатъ да са сѣбѣра.

Денътъ 19 Февруарий тукъ са празнува тържественно, града беше обкиченъ съ флагове. Въ Парната махала са извърши молебенъ на когото присѣтствоваха сички граждани, войската, ученицитѣ, ученицитѣ съ учителитѣ си, сѣдѣ това засвириха гайди и народа са веселеше. За сега толкова.

Единъ Гражданинъ.

Г. Габрово 20 Февруарий.

Гле Редакторе!

Моля отдайте мѣсто въ стѣловетѣ на уважаемия Ви листъ на слѣдующето:

Вчера, по случай празнуването на Св. Стефанския договоръ, на площада при соборната църква Св. Богородица ся отслужи молебенъ, на който присѣтствоваха всичкитѣ мѣстни чиновници, учитѣли, и учитѣли заедно съ подвѣдомственитѣ тѣмъ ученици и ученички, както отъ народнитѣ ни училища сѣщо и отъ Реалната гимназия и войници една рота, но жалко бѣше само това, че имаше около 20 други граждани!!!..... и сѣдѣ свършването на молебена отпавихъ се слѣдующитѣ телеграми:

До Негово Височество Българский Князь
Александръ I.

Ваше Височество

Жителитѣ отъ Г. Габрово, като празнувамъ знаменития исторически денъ 19-ий Февруарий за Руския и Българския народъ и като вознасятъ най горещи молитви за дългодѣйствието на Ваше Височество, любимий нашъ Княже, поднасятъ Ви увѣрението въ тѣхнитѣ вѣрноподаннически чувства и молятъ Ваше Височество да подвѣргните

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

при стопитѣ на Царя Покровителя чувства на тѣхната вѣчна признателностъ и всегдѣшна благодарностъ.

Градский Кметъ: Цанковъ.

С. Петербургъ

Его Императорскому Височеству Николаю Николаевичу Старшему.

Жители города Габрово праздную знаменитѣлний день 19-го Февруаря и вспомяная объ Вашей неутомимой дѣятельности при освобождении Болгарий, подносятъ Вашему Императорскому Височеству глубокия чувства признателности и благодарности.

Цанковъ.

С. Петербургъ

Его Високопревосходителство Николаю Павловичу Графу Игнатьеву.

Жители города Габрово праздную знаменитѣлний для России и Болгарий день 19-го Февруаря, подносятъ Вашему Високопревосходителство чувства признатѣлности и благодарности и хранятъ надѣжди объ осуществление начертанной Вами Сан-Стефанской Болгарий.

Цанковъ.

Отгвори Получени:

Болгария Габрово Градской Предѣдателю Кмету.

Глубоко трогнатъ привѣтствиемъ и чувствами вѣраженными въ депени жители города Габрово; душевно желаю тронаго счастья, процвѣтания дорогой мѣи Болгарий.

Николай.

Болгария, Габрово, Кмету.

Благодарю душевно за добрую память; да здравствуетъ и процвѣтаетъ цѣлокунная Болгария; да осуществится благожелания мои Вашему Отечеству.

Игнатьевъ.

Отъ Негово Височество не ся получи отговоръ.

Градский Кметъ: Цанко Р. Цанковъ.

Тутрананъ, 1 Мартъ 1883 г.

Въ брой 66 на вѣстника ви прочетохте нѣколко рѣда относительно „нѣкои отъ учителитѣ и учителкитѣ“ въ този градъ... Съдържанieto на тѣзи рѣдѣве ни произведе неприятни впечатления, и за това, молиме ви, вмѣстете настоящето ни въ единъ отъ близкитѣ броеве на почитаемий ви в. „Славянинъ“.

Тѣи като въ училището ни не са само единъ учителъ и една учителка, но четири учители (една Г. З. Константиновъ по болѣсть прѣди два дни замина) и двѣ учителки, то всѣкой се докача отъ писмото, понеже имената се замѣлчаватъ. Вѣрваме, че ако всичкитѣ читатели на вѣстника ви познаваха отблизо лицата, които съставляватъ учителското тѣло въ този градъ, тѣи както ги познаватъ и тукашнитѣ граждани, то тѣ — читателитѣ щѣха да си съставятъ прави понятия именно за кого се отнася писмото; тогава виноватитѣ (ако ги има) ще се каятъ за погрѣшката си, а не виноватитѣ ще са спокойни, понеже съвѣстѣта имъ не ги осждава въ нищо. Но това като не е тѣи, както казахме по горѣ, т. е. че читателитѣ не могатъ да си съставятъ прави понятия за писмото, то нѣи като вѣрваме, че г. дописникъ ви е съобщилъ и имената, желаеме (и да са написанѣ) да ги обнародватъ въ единъ отъ близкитѣ броеве на вѣстника си. Тогава ако писаното е лъжа да отговаря г. дописникъ.

Примете отличнитѣ ни къмъ васъ почитания.

Учителѣ { Д. Алексеевъ
Г. Симеоновъ

Заб. р. Да обнародваме дописката съ имѣната видѣхме за неприлично, понеже лицата са народни възпитатели и съ това се помрачава авторитета имъ и прѣдъ ученицитѣ и прѣдъ обществото. За по добри намерѣние да извлечемъ изъ цѣлата дописка два рѣда и привлечемъ вниманието комуто се слѣдва за прекратение на злото. Комуто се отнася, нека се поправи, а ония, които са далечъ отъ това, съ честата си съвѣсть, не трѣба да се обижатъ.

Отъ два три месѣца насамъ въ градъ ни се намира Г-нъ Д-ръ Черневъ като окръженъ Д-ръ. Случаитѣ на разнитѣ болести, за които е той билъ призоваванъ отъ Г-да гражданетѣ, да даде помощъ на болнитѣ, доказватъ че неговитѣ способности стоятъ доста високо. Много болни е въздигналъ и прописанитѣ му лекове сѣ биле винаги сполучливи; това именно привлякло вниманието на нѣкои отъ нашитѣ г-да съграждане, които се договаряли, да поискатъ Г-на Д-ръ Чернева за градски Д-ръ. Нѣи отъ своя старна препорѣчваме Г-на Д-ръ Чернева, не само като искусенъ Д-ръ, нѣи и като достоенъ членъ на отечеството. Неговото достоинство, скромно и честно повѣдение, го правятъ любезенъ. Въ Свищовъ гражданетѣ настоятелно искатъ да се повика въ градъ имъ, ако нашитѣ Руссенци бѣдѣтъ въ състояние да го задържатъ въ Руссе, то градъ ни при другитѣ, ще има и единъ отличенъ докторъ.

ТЕЛЕГРАММА.

София, 3 Мартъ 2 ч. 25 м.

Министерско промѣнение: Кирякъ Цанковъ външни, Теохаровъ правосѣдието, Агура просвѣщението, Хилковъ градежитѣ, Соболевъ управляющий финансийтѣ. Другитѣ остоятъ.

Николай.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Хотелъ Русчукъ въ гр. Руссе сѣщу триумфалнитѣ врата, състоящъ отъ единъ салонъ, една стая, поница и дворъ се пролава. Който желае да го купи, нека се отнесе за споразумение до мене.

Руссе 4 Мар. 1883.

Даскалъ Станчо Поповъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписаний Арендаторъ на Видинската вама (Нигизала), съ настоящето си честь имамъ да съобща на тѣзи г-да които търгуватъ съ разенъ домашенъ едъръ добитъкъ като: Кошѣ, волове, биволе, и пр. че които би отъ тѣхъ желаи да си снабдятъ съ такъвъ добитъкъ, то тѣ да дохаждатъ на Видинския пазаръ който става обикновено два пѣти въ седмицата петъкъ и сѣбота, и да си купятъ по съ умѣрени цѣни.

А колкото за издаването на свидѣтелствата за продадени добитъкъ, азъ съмъ са постаралъ да има голѣми улеснения на търговцитѣ при купуванята и продаванята имъ.

Видинъ, 21 Февруарий 1883 г.

Арендаторъ на Вид. вама.
И. Райчевъ и Синъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Честъ имамъ да извѣсти на почитаемата публика, че отварямъ въ градъ Руссе адвокатско писалище, улица Флотска Н-о 4200, и прѣдлагамъ услугитѣ си за всѣкакъвъ родъ процеси.

За консултации приемамъ отъ 1 Мартъ всѣки работенъ денъ отъ 4 до 6 часа подиръ обѣдъ.

Руссе 22 Февруар. 1883 год.

В. Хр. Радославовъ.
Докторъ на правото.

Единъ пощенски записъ подъ № 8,929 отъ 20 лева паритѣ предадени на 12 Февруаръ на Т. Пощенската Станция въ Шуменъ за редакцията на в. „Славянинъ“, този записъ понеже и до днесъ не е полученъ, то умоляваме подателя да ни го испрати.

Редакцията.

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ“.